

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jan Kremer (spr.)
Sędziowie:	SSA Józef Wąsik SSA Zbigniew Ducki
Protokolant:	st.sekr.sądowy Katarzyna Wilczura

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2015 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa A. O. (1)

przeciwko M. O.

o rozwód

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 12 sierpnia 2014 r. sygn. akt I C 771/13

oddala apelację i zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 450zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania odwoławczego.

I ACa 1634/14

UZASADNIENIE

Przedmiotem zaskarżenia apelacją jest punkt IV wyroku z dnia 12 sierpnia 2014 r., co powodować powinno ograniczenie zakresu uzasadnienia Sądu II instancji. Oświadczenie pozwanego w postępowaniu apelacyjnym uzasadnia przedstawienie całości rozstrzygnięcia. Powódka A. O. (1) w ostatecznie sprecyzowanym żądaniu pozwu wniosła o rozwiązanie przez rozwód jej małżeństwa z pozwanym M. O. bez orzekania o winie stron, powierzenie powódce wykonywania władzy rodzicielskiej nad małoletnią córką stron A. O. (2) i ograniczenie władzy rodzicielskiej pozwanego do prawa współdecydowania z powódką w istotnych sprawach dziecka, uregulowanie kontaktów pozwanego z małoletnią córką w ten sposób, że pozwany kontaktował się będzie z małoletnią A. dwa razy w miesiącu, w nieokreślony dzień tygodnia, przez 5 godzin, pod nieobecność powódki i poza miejscem zamieszkania powódki, po uprzednim telefonicznym poinformowaniu powódki przez pozwanego o terminie następnego spotkania, co najmniej

4 dni przed terminem tego spotkania, przy czym pozwany zobowiązuje się samodzielnie odbierać córkę z jej miejsca zamieszkania, a także odwozić ją z powrotem do miejsca zamieszkania. Powódka domagała się również w pozwie zasądzenia od pozwanego na rzecz małoletniej córki alimentów w kwocie 700 zł miesięcznie (początkowo żądała kwoty 750 zł miesięcznie, ale ograniczyła to żądanie do kwoty 700 zł miesięcznie, cofając pozew w pozostałym zakresie, na co strona pozwana wyraziła zgodę).

Na uzasadnienie swych żądań powódka wskazała, że nastąpił zupełny i trwały rozkład pożycia małżeńskiego, ustały więzi emocjonalne, ekonomiczne, fizyczne, od wielu lat związek był utrzymywany wyłącznie dla dobra dziecka, ale nieprzyjazna atmosfera w relacjach stron mogłaby negatywnie wpłynąć na rozwój emocjonalny małoletniej. Powódka wskazała, iż od stycznia 2012 r. strony nie mieszkają razem, pozwanyłożył na utrzymanie córki kwoty 200-250 zł miesięcznie, utrzymuje z córką sporadyczne kontakty. Powódka podniosła, że koszty utrzymania małoletniej wyliczyła na kwotę 1.500 zł miesięcznie, co zapewni jej podstawowe warunki egzystencji - dobrej jakości pożywienie zapewniające prawidłowy rozwój fizyczny, stosowną odzież, środki ochrony zdrowia i kształcenie.

Pozwany początkowo wnosił o oddalenie powództwa, ostatecznie jednak złożył wnioski identyczne jak powódka, za wyjątkiem alimentów na rzecz małoletniej córki, w tym zakresie wniósł o zasądzenie alimentów w kwocie 250 zł miesięcznie, podnosząc swoje niskie dochody i sytuację zdrowotną.

Co do kosztów strony wniosły o obciążenie ich kosztami sądowymi po połowie i wzajemne zniesienie kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrokiem z dnia 12 sierpnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Tarnowie orzekł rozwód małżeństwa stron bez orzekania o winie; powierzył władzę rodzicielską nad córką stron powódce ograniczając władzę pozwanego do współdecydowania o najistotniejszych sprawach związanych ze zdrowiem, wypoczynkiem, wyborem zawodu małoletniej; uregulował sposób realizacji kontaktów; zobowiązując strony do ponoszenia kosztów utrzymania małoletniej zasądził od pozwanego alimenty w kwocie po 400zł miesięcznie, umarzając i oddalając dalej idące żądanie i orzekł o kosztach postępowania.

Sąd Okręgowy ustalił, że strony zawarły związek małżeński dnia (...)Córka stron A. O. (2) urodziła się w dniu (...) Po ślubie strony początkowo mieszkaly u matki pozwanego, w późniejszym czasie zamieszkały u matki powódki, gdzie powódka z córką A. mieszka do tej pory.

Pożycie w związku stron nie układało się dobrze, dochodziło między nimi do konfliktów, awantur, źle układały się relacje pozwanego z rodzicami powódki. Pożycie fizyczne ustało między stronami w 2011 r. W styczniu 2012 r. pozwany wyprowadził się i od tego czasu już strony nie mieszkają razem. Pozwanyłożył na utrzymanie córki kwotę 200-250 zł miesięcznie. Widział się z córką w sierpniu 2014 r., a wcześniej w maju 2013 r. W sumie od czasu wyprowadzenia się widział ją tylko kilka razy. Gdy bywał u córki między stronami dochodziło do konfliktów. Strony już nie żywią do siebie żadnych uczuć, nie widzą możliwości powrotu do pożycia.

Powódka z córką mieszka w dobrych warunkach bytowych, dba o córkę z którą łączy ją silne więzi uczuciowe. Małoletnia ma zaspokojone wszelkie potrzeby bytowe, w ubiegłym roku pozostawała w leczeniu z powodu uporczywego kaszlu, wiosną tego roku kaszel także się pojawił, małoletnia jest pod opieką alergologa.

Małoletnia A. ukończyła „zerówkę” i została przyjęta do I klasy szkoły podstawowej. Powódka chciałaby ją zapisać na dodatkowe zajęcia z języka angielskiego oraz na lekcje pływania.

Powódka ma wykształcenie wyższe ekonomiczne, jest właścicielką działki rolnej o pow. 30 arów położonej w Z., nie ma innego majątku, mieszka u rodziców.

Powódka jest zatrudniona w Inspekcji Weterynaryjnej Powiatowego Inspektoratu Weterynarii od 1 sierpnia 1998 r., aktualnie jej średnie zarobki netto wynoszą 2.757,22 zł. Powódka pozostaje w stałym leczeniu w poradni gastroenterologicznej, wymaga stosowania diety.

Pozwany ma wykształcenie średnie – technik informatyk. Nie ma innego majątku oprócz mieszkania w T. o pow. 34 m. kw. w którym mieszka i gdzie prawo dożywotniego zamieszkiwania ma jego matka, która jednak przebywa za granicą. Pozwany pozostaje w zatrudnieniu w Agencji Ochrony Osób i Mienia (...) sp. z o. o na pełny etat, na stanowisku pracownika dozoru - od 20 lipca 2008 r. na czas określony do 31 grudnia 2018 r. Jako pracownik dozoru sprzątał, odśnieżał, pilnował hotelu, często pracował na noc. W okresie od czerwca do sierpnia 2013 r. uzyskiwał zarobki w kwocie 1.528,44 zł brutto 1.180 zł netto. W okresie do grudnia 2013 r. do lutego 2014 r. jego średnie zarobki wynosiły 1.462,59 zł brutto, 1.077,58 zł netto.

Pozwany od 1 kwietnia 2009 r. prowadził działalność gospodarczą - działalność fotograficzną, zawiesił prowadzenie tej działalności 28 maja 2014 r. W styczniu 2014 r. filmował wesele, zarobił wówczas 1.600 zł.

Od 2008 r. pozwany został zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności. W pierwszym orzeczeniu z dnia 5.06.2008 r. w zakresie dotyczącym zatrudnienia sformułowano wskazanie „praca na otwartym rynku pracy, lekka bez dźwigania”, zaś w kolejnym orzeczeniu z 16.09.2010 r. „praca na otwartym rynku pracy”, czyli bez dodatkowych zastrzeżeń. Orzeczenie wydano do 13.09.2015 r. W dniu 6.02.2014 r. pozwany przebywał na Szpitalnym Oddziale Ratunkowym szpitala(...) w T. z rozpoznaniem rwa kulszowa z bólem lędźwiowo-krzyżowym. Od lutego pozwany przebywał na zwolnieniu lekarskim i pozostawał w leczeniu z uwagi na schorzenia kręgosłupa. Decyzją ZUS z 1 sierpnia 2014 r. przyznano pozwanemu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na 3 miesiące tj. za okres od 28 lipca do 25 października 2015 r.

Pozwany w roku bieżącym dokonywał zakupów na (...) za dosyć duże sumy, zakupy dotyczyły m.in. gry (...) kierownicy do gry, kamery internetowej, żarówek, lampek i innych sprzętów.

Sąd Okręgowy dokonał ustaleń w oparciu o dokumenty których autentyczność ani treść nie budziła wątpliwości i nie była kwestionowana przez strony.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania stron co do okoliczności w zakresie których znajdują one oparcie w dokumentach i wzajemnie korespondują ze sobą (np. miejsce zamieszkania stron po ślubie, data i fakt wyprowadzenia się pozwanego, okoliczność, że przed spotkaniem z córką w sierpniu 2014 r. nie widział jej ponad rok, fakt łożenia przez pozwanego na utrzymanie córki 200- 250 zł miesięcznie, konfliktowy charakter pożycia w związku stron, fakt leczenia pozwanego w związku ze schorzeniami kręgosłupa, fakt nabywania przedmiotów na (...) itd.), albowiem w tym zakresie brak podstaw do odmówienia im wiary.

Strony nie zaoferowały dowodów umożliwiających pełną weryfikację twierdzeń pozwanego, co do dokonywanych przez niego zakupów na (...). Pozwany nie zaprzeczał, iż przedstawione wydruki dotyczą dokonywanych przez niego zakupów, jednakże wskazywał, że dokonywał zakupów dla kolegi, który ma dziecko i dla starszego mężczyzny mieszkającego w sąsiedztwie, który potrzebował rzeczy do garażu, z kolei powódka wskazała, że według jej opinii kupował to za własne pieniądze, ale że nie ma pewności w tym zakresie.

Bezsporne jest w każdym razie, że pozwany ze swojego konta zakupów takowych dokonywał (w tym w styczniu 2014 r., kiedy – jak zeznał - zarobił dodatkowo 1.600 zł za sfilmowanie wesela w ramach działalności gospodarczej). Pozwany nie wykazał także swoich wydatków na leki stwierdzając, że nie ma faktur, gdyż płaci kartą.

Zdaniem Sądu Okręgowego, jeżeli między małżonkami nastąpił zupełny i trwały rozkład pożycia, każdy z małżonków może żądać, ażeby sąd rozwiązał małżeństwo przez rozwód – art. 56 k.r.o.. W świetle poczynionych ustaleń faktycznych należy stwierdzić, iż przesłanka trwałego i zupełnego rozkładu pożycia została spełniona.

Strony od dawna nie mieszkają razem, od wielu lat wygasły między nimi więzi fizyczne, a także duchowe, gospodarcze, a brak podstaw do przyjęcia, aby ta sytuacja realnie mogła ulec odwróceniu. Żadna ze stron nie widzi możliwości powrotu do pożycia, podkreślają wygaśnięcie pozytywnych uczuć wobec siebie, konfliktowy charakter pożycia.

Na mocy art. 57 § 2 k.r.o. sąd zaniechał orzekania o winie za rozkład pożycia, wobec zgodnego wniosku stron w tym zakresie.

Zgodnie z art. 58 § 1 k.r.o. w wyroku orzekającym rozwód sąd rozstrzyga o władzy rodzicielskiej nad wspólnym małoletnim dzieckiem obojga małżonków i o kontaktach rodziców z dzieckiem oraz orzeka w jakiej wysokości każdy z małżonków jest obowiązany do ponoszenia kosztów utrzymania i wychowania dziecka.

Zgodnie z art. 58 § 1a sąd może powierzyć wykonywanie władzy rodzicielskiej jednemu z rodziców ograniczając władzę rodzicielską drugiego do określonych obowiązków i uprawnień w stosunku do osoby dziecka.

Wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnią córką stron sąd powierzył pozwanej, która nieprzerwanie, w sposób prawidłowy sprawuje pieczę nad małoletnią, będąc matką troskliwą, skupioną na dziecku, dbającą o zaspokojenie wszelkich potrzeb małoletniej, z którą wiąże ją silne więzi emocjonalne. Obie strony były zgodne co do tego, że małoletnia ma nadal pozostać pod pieczęcią matki.

Władzę rodzicielską pozwanego sąd ograniczył do prawa współdecydowania z pozwaną o najistotniejszych sprawach dziecka wymienionych w wyroku, co zbieżne było ze stanowiskiem obu stron.

Orzeczenie w zakresie kontaktów również zbieżne jest ze zgodnym wnioskiem stron w tej materii, a stanowisko, które strony w toku procesu wypracowały jest zadawalające dla każdej z nich.

Art. 135 § 1 i 2 k. r. o. stanowi, iż zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego, przy czym wykonanie obowiązku alimentacyjnego względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, może polegać w całości lub w części na osobistych staraniach o jego utrzymanie lub wychowanie.

Orzekając uwzględnił sąd potrzeby małoletniej zważywszy jej wiek (7 lat), na które składają się potrzeby bytowe (koszty zapewnienia odpowiedniego lokum, wyżywienia, zapewnienie odpowiedniej odzieży, obuwia, środków czystości, higieny itd.), potrzeby związane z edukacją w szkole podstawowej (podręczniki, zeszyty, przybory i pomoce szkolne, opłaty związane z uczęszczaniem do szkoły itd.), potrzeby związane z ogólnym rozwojem (kultura), wypoczynkiem, leczeniem w razie potrzeby itd.

Miał sąd także na uwadze, iż powódka spełnia częściowo swój obowiązek alimentacyjny sprawując pieczę nad małoletnią, która z racji wieku pieczy takiej niewątpliwie na co dzień potrzebuje, tak w zakresie zaspokajania bieżących potrzeb bytowych, jak i nadzorowania wykonywania obowiązków szkolnych, sposobu spędzania wolnego czasu, czuwaniem nad stanem zdrowia itd.

W czynnościach tych pozwany nie brał udziału. Rodzice mają obowiązek wykonywania pieczy nad osobą dziecka, wychowania go, wspierania (art. 95§1, 87 kro), a nie tylko łóżenia na utrzymanie.

Bezsporne jest, że po wyprowadzeniu się z miejsca wspólnego zamieszkania stron (blisko 3 lata) pozwany odwiedził córkę tylko kilka razy, w tym ostatnio po ponad roku, a zatem można stwierdzić, że choć pozwany łożył na jej utrzymanie, wychowywała się ona po rozstaniu stron praktycznie bez ojca,

Oceniając możliwości zarobkowe i majątkowe pozwanego miał sąd na uwadze, że pozwany jest stosunkowo młodym bo trzydziestoparoletnim mężczyzną, mającym średnie wykształcenie – technik informatyk, doświadczenie zawodowe z racji wykonywanego zatrudnienia i prowadzonej działalności gospodarczej. Miał sąd oczywiście na uwadze, fakt, iż aktualnie przyznano pozwanemu świadczenie rehabilitacyjne (jak twierdzi otrzymuje na zwolnieniu lekarskim ok.970-980 zł), ale jest to na chwilę obecną sytuacja przemijająca skoro świadczenie – wobec pomyślnych rokowań, na co wskazuje orzeczenie lekarza orzecznika ZUS – przyznano na 3 miesiące. Świadczenie to przyznano – jak wynika z decyzji ZUS w wysokości 90% podstawy wymiaru, czyli jego wysokość warunkowana jest wysokością dotychczas uzyskiwanych zarobków na co wpływ miał pozwany. Zarobki te nie były wysokie, co nie zmienia okoliczności, że

możliwości pozwanego (których w istocie nie wykorzystywał) można było ocenić na znacznie wyższe z racji jego wykształcenia, prowadzenia działalności gospodarczej, faktu, że nie sprawował pieczy nad małoletnią córką, a także z tego względu, iż nawet mimo schorzeń kręgosłupa w ostatnim, aktualnym orzeczeniu o niepełnosprawności z 2010 r. nie wskazywano na jakiegokolwiek ograniczenia w zakresie zatrudnienia.

Mając powyższe na względzie, a także fakt, że pozwany ma na utrzymaniu tylko jedno dziecko, uznał sąd kwotę 400 zł miesięcznie jako adekwatną w świetle omawianych przesłanek z art. 135 § 1 i 2 k.r.o

Można dodać, iż rodzic nie może uchylić się od obowiązku alimentacyjnego na tej podstawie, że wykonywanie tego obowiązku stanowiłoby dla niego nadmierny ciężar. Jest obowiązany podzielić się z dzieckiem nawet najmniejszymi dochodami (uchwała SN z dnia 16.12.1987 r. IIICZP 91/86 - z uzasadnienia tezy 4).

Sąd na mocy art.355 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie w zakresie w jakim strona powodowa cofnęła pozew (co do części żądania w zakresie alimentów na rzecz małoletniej córki stron) za zgodą strony pozwanej, a pozostałej części powództwo oddalił nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia

Z uwagi na powyższe orzekł sąd jak w sentencji wyroku, a orzeczenie o kosztach – objęte również zgodnym wnioskiem stron - oparł na przepisie art.100 k.p.c.

Wyrok ten zaskarżył apelacją pozwany w zakresie punktu IV zasądzającego alimenty na rzecz małoletniej córki w kwocie po 400 zł miesięcznie w części przekraczającej kwotę 250 zł. Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie wysokości alimentów na kwotę 250 zł miesięcznie lub przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Pozwany zarzucił naruszenie art. 135 § 1 k.r.o. przez jego niewłaściwe zastosowanie i orzeczenie o alimentach w wysokości przekraczającej możliwości dochodowe i majątkowe pozwanego oraz usprawiedliwione potrzeby uprawnionej, a także sprzeczność ustaleń sądu z zebrany materiał dowodowy poprzez przyjęcie, że pozwany tylko przejściowo uzyskuje niższe dochody, a jego sytuacja zarobkowa ulegnie rychłej poprawie. W uzasadnieniu podniósł, że jest niezdolny do pracy ze względu na chorobę kręgosłupa, otrzymuje świadczenie rehabilitacyjne, oceny okoliczności powinien dokonać sąd na datę wyrokowania.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 12 lutego 2015 r. pełnomocnik pozwanego przedłożył postanowienie w sprawie IIIRC 648/14 Sądu Rejonowego w Tarnowie w sprawie o zaprzeczenie ojcostwa pozwanego i w związku z tym, że powódka urodziła dziecko pozamałżeńskie oświadczył, że pozwany cofa zgodę na orzeczenie rozwodu bez orzekania o winie. Wnosi o orzeczenie rozwodu z wyłącznej winy powódki.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie jest zasadna. Oświadczenie o cofnięciu zgody na orzeczenie rozwodu bez orzekania o winie jest bezskuteczne.

Przy rozpoznaniu apelacji dalej idące jest oświadczenie o cofnięciu zgody na orzeczenie rozwodu bez orzekania o winie. Przepis art. 57 § 2 k. r. o. stanowi podstawę zaniechania przez sąd orzekania o winie przy uwzględnieniu żądania orzeczenia rozwodu. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego „w postępowaniu apelacyjnym strona procesu rozwodowego może cofnąć wyrażone przed sądem pierwszej instancji żądanie zaniechania orzekania o winie rozkładu pożycia (art. 57 § 2 k.r.o.)” – uchwała z dnia 24 listopada 2006 r. III CZP 106/06 OSNC 2007/9/130. Zwrócenia uwagi wymaga jednak, że w sprawie w której zapadła uchwała przedmiotem zaskarżenia było orzeczenie o winie. W rozpoznawanej sprawie tak nie jest. Apelacja dotyczy alimentów. W związku z tym konieczne było rozważenie do jakiego procesowego momentu możliwe jest złożenie, skuteczne takiego oświadczenia. Odniesienia Sądu wymaga w związku z tym zasada integralności wyroku rozwodowego. I konsekwencje uprawomocnienia się części tego wyroku. Sąd Najwyższy w szeregu orzeczeniach wypowiedział się o zakresie zasady integralności wyroku rozwodowego. Wskazać należy na odmienną sytuację w której zakresem zaskarżenia objęto cały wyrok, bądź orzeczenie orzekające o rozwodzie i winie od sytuacji gdy zaskarżono jedynie orzeczenie w zakresie wysokości alimentów. Sąd Najwyższy w

postanowieniu z dnia 25 marca 1999 r. III CKN 124/99 stwierdził, że „zmieniony w wyniku apelacji wyrok rozwodowy w części dotyczącej wysokości świadczeń alimentacyjnych na rzecz dzieci ma być samodzielny. Kasacja od takiego wyroku nie jest dopuszczalna”, a w uzasadnieniu, „ należy wyrazić przekonanie, że w aktualnym stanie prawnym, po zmianach wprowadzonych ustawą z dnia 1 marca 1996 r., zwłaszcza, kiedy to sąd drugiej instancji jako sąd odwoławczy zobligowany został do usuwania wadliwości w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, także w sferze orzekania, przewidziane w art. 58 § 1 k. r. o. rozstrzygnięcie o obowiązku ponoszenia przez rozwodzących się małżonków kosztów utrzymania i wychowania dzieci zyskało być samodzielny”,(OSNC 1999/10/182).

Pogląd ten podzielił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 17 maja 2007 r. III CZP 43/07,(OSNC 2008/7-8/73).

W rozpoznawanej sprawie zakresem zaskarżenia objęto wyłącznie orzeczenie o alimentach na rzecz dziecka. W tym stanie rzeczy wyrok w zakresie dotyczącym orzeczenia o rozwodzie uprawomocnił się z dniem upływu terminu do jego zaskarżenia. W konsekwencji w dniu rozprawy 12 lutego 2015 r. był prawomocny, a tym samym oświadczenie pozwanego nie mogło wywołać żadnych skutków w zakresie prawomocnej części wyroku. W związku z tym jako pozostające poza zakresem apelacji pozostało bezskuteczne i brak było podstaw do odnoszenia się do niego.

Zarzuty apelacji dotyczące wysokości alimentów na rzecz dziecka stron nie są zasadne. Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne i wywody prawne Sądu I instancji w tym zakresie. Zarzut sprzeczności ustaleń z zebrany materiał dowodowy nie został skutecznie wykazany. Pozwany urodził się w (...) r., a więc ma 37 lat, jest technikiem informatykiem i okoliczność korzystania ze świadczenia rehabilitacyjnego nie powoduje zmiany oceny możliwości zarobkowych pozwanego, jak też oceny rokowań na przyszłość. Zasądzone alimenty nie są wygórowane, odpowiadają partycypacji pozwanego w kosztach utrzymania córki. Ocena ich wysokości od strony zaspokajania potrzeb uprawnionej nie wywołuje wątpliwości co do zasadności zasądzonej kwoty, przy potrzebach córki pozwanego. Ocena wysokości alimentów od strony możliwości majątkowych i zarobkowych pozwanego, przy uwzględnieniu wieku, zawodu, rodzaju schorzeń na jakie się powołuje, oraz uzyskiwanych w przeszłości dochodów powoduje, że ocena dokonana przez Sąd I instancji jest w pełni prawidłowa i zasadna. Okoliczności podniesione przez pozwanego na rozprawie apelacyjnej w pełni potwierdziły niekwestionowane wcześniej twierdzenia powódki o tym, że pozwany nie kontaktuje się z dzieckiem, nawet przez okres całego roku. Z powyższego wynika, że nie świadczy w żadnym zakresie po za obowiązkiem alimentacyjnym wyrażonym w orzeczeniu o alimentach. Zarzut naruszenia art. 135 k. r. o. nie został w żaden sposób wykazany, apelujący nie wskazał jakie jego zdaniem są składniki kosztów utrzymania uzasadniające przyjęcie niższej kwoty alimentów. Przyjęte przez Sąd I instancji możliwości zarobkowe pozwanego, jak i jego sytuacja majątkowa dokonane zostały trafnie. Nie zostały zakwestionowane zarzutem związanym z zasadą swobodnej oceny dowodów, a sprzeczność nie została wykazana. Z oświadczenia pozwanego wynika, że dysponuje profesjonalnym sprzętem fotograficznym – kamery, / k. 221 /, w związku z tym posiada możliwość świadczenia usług, albo uzyskania środków na zapłatę alimentów przez ich zbycie. Podsumowując, trafnie wskazał Sąd I instancji, że posiada wystarczające możliwości dla świadczenia alimentów. Sąd Apelacyjny podkreśla, że pozwany świadczy alimenty na rzecz własnego dziecka. Z powyższych przyczyn apelacja uległa oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c., a o kosztach postępowania apelacyjnego i zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.